

TEZAU LITURGIC
9 NOIEMBRIE
GHERASIM MIKRAGHIANANITUL

SLUJBA
SF.CUVIOASE
TEOCTISTA
DE LA LESBOS

ATENA, 2020

9 Νοεμβρίου

Ἀκολουθία

Ώσας ΘΕΟΚΤΙΣΤΗΣ τῆς Λεσβίας

Ποίημα Γερασίμου Μοναχοῦ Μικραγιαννανίτου

ΜΙΚΡΟΣ ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ

Μετά τόν Προοιμιακόν, εἰς τό Κύριε ἐκέκραξα, ἰσιῶμεν Στίχους δ' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια. Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Ἡ νῆσος Λέσβος ὡς δένδρον σε εὐθαλέστατον, βλαστήσασα Ὅσια, τῇ σῇ δόξῃ καυχᾶται· σὺ γὰρ σπουδῇ συντόνῳ τῶν ἀρετῶν, τοὺς καρποὺς ἐγεώργησας, δι' ὧν ἐκτρέφεις ἐκάστοτε τῶν πιστῶν, τὰς καρδίας θεῷ Πνεύματι.

Τῇ τοῦ Βελίαρ μανία αἰχμαλωσίαν πικράν, ὑπενεγκοῦσα Μήτηρ, ὡς ἐχθρῶν ἀλαστόρων, ἐρρύσθης προμηθείᾳ τῇ θεϊκῇ, καὶ ἐν Πάρῳ ἐσκήνωσας, ἔνθα Ἀγγέλων τὸν βίον μετὰ σαρκός, θεῷ ἔρωτι ἐζήλωσας.

Θάμβους ἐπλήσθη, Ὅσια, ὁ εὐσεβὴς θηρευτής, ἥνίκα σε κατείδεν, ὡς ἀσώματον ὄντως, καὶ πίστει ὑπουργήσας τῇ ἱερᾷ Θεοκτίστῃ ἐφέσει σου, τῆς θαυμαστῆς σου ἐκήρυξε βιοτῆς, τὰ ἀνδρεῖα κατορθώματα.

Ὡς θεοδώρητον πλοῦτον καὶ θησαυρὸν ἀληθῆ, τὰ θεῖα λείψανά σου, Θεοκτίστη Ὅσια, ἡ νῆσος Ἰκαρία

νεύσει τῇ σῇ κτησαμένη ἀγάλλεται, καὶ τὴν ἀγίαν σου μνήμην καὶ εὐκλεῆ, ἐορτάζει εὐφημοῦσά σε.

Δόξα. Ἦχος α'.

Τῆς ἱσαγγέλου ζωῆς σου τὰ σκάμματα, τίς ἐπαξίως διηγῆσεται, Θεοκτίστη Ὅσια; πάντας γὰρ ἐξέπληξας, τῇ στερρότάτῃ ἀσκήσει σου, καὶ τοῖς Ἀγγέλοις ἐξωμοίωσαι, τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, ὑπερβᾶσα τοὺς ὅρους. Μεθ' ὧν τῆς ἀλήκτου χαρᾶς ἀπολαύουσα, κατ' ἀξίαν τῶν πόνων σου, πρέσβευε τῷ σῷ Νυμφίῳ, ὑπὲρ τῶν τιμώντων σε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἀμαρτωλῶν τὰς δεήσεις προσδεχομένη, καὶ θλιβομένων στεναγμὸν μὴ παρορῶσα, πρέσβευε τῷ ἐξ ἀγνῶν λαγόνων σου, σωθῆναι ἡμᾶς, Παναγία Παρθένε.

ΑΠΟΣΤΙΧΑ. Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθᾶ.

Ἐρωτι θεϊκῷ, τρωθεῖσα Θεοκτίστη, ἀπὸ παιδὸς ἐμφρόνως, Κυρίῳ ἀνετέθης, καὶ τούτῳ ἠκολούθησας.

Στίχ.: Ὑπομένων ὑπέμεινα τὸν Κύριον...

Πάχος τὸ τῆς σαρκὸς, λεπτύνασα Ὅσια, συντονωτάτοις πόνοις, εἰς οὐρανοὺς ἀνέπτῃς, οἷα τρυγὼν φιλέρημος.

Στίχ.: Θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἁγίοις Αὐτοῦ.

Εἵληφας ἐκ Θεοῦ, πλουσίας ἀντιδόσεις, Ὅσια Θεοκτίστη, καὶ νέμεις τοῖς αἰτοῦσι, τὰ ἀγαθὰ δωρήματα.

Δόξα. Τριαδικόν.

Μόνη μόνῳ Θεῷ, τῷ Τρισηλίῳ Μῆτερ, λατρεύουσα
ὁσίως, ἐρήμῳ ἐν ἀβάτῳ θεουργικῶς δεδόξασαι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐχουσα τὴν Ἀγνήν, Παρθένον Θεοτόκον,
βοήθειαν Ὅσια, ῥᾶον τὴν τῆς ἐρήμου, σκληραγωγίαν
ἔφερεις.

Νῦν ἀπολύεις, τὸ Τρισάγιον καὶ τὸ Ἀπολυτίκιον.
Ἦχος γ'. Τὴν ὡραιότητα.

Ἡ Λέσβος βλάστημα, θεῖόν σε κέκτηται, τοῖς δὲ
ἀγῶσί σου, Πάρος ἡγίασται καὶ τῷ σῷ σκήνει τῷ
σεπτῷ, πεπλούτηται Ἰκαρία. Ὅθεν ὡς παρθένον σε,
καὶ Ὅσιαν γεραίρομεν, καὶ ἐπιβοῶμεθα, τὴν θερμὴν
προστασίαν σου, ἣν δίδου τοῖς βοῶσί σοι Μῆτερ·
χαίροις Ὅσια Θεοκτίστη.

Θεοτοκίον.

Σὲ τὴν μεσιτεύσασαν τὴν σωτηρίαν τοῦ γένους
ἡμῶν, ἀνυμνοῦμεν Θεοτόκε Παρθένε. Ἐν τῇ γαστρὶ
γὰρ ἐκ τῆ σοῦ προσληφθεῖση, ὁ Υἱός σου καὶ Θεὸς
ἡμῶν, τὸ διὰ Σταυροῦ καταδεξάμενος πάθος,
ἐλυτρώσατο ἡμᾶς ἐκ φθορᾶς ὡς φιλάνθρωπος.

Ἀπόλυσις.

ΜΕΓΑΣ ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ

Μετά τὸν Προοιμιακόν τὸ Μακάριος ἀνὴρ. Εἰς δὲ
τὸ Κύριε ἐκέκραξα ἰσθῶμεν Στίχους στ' καὶ ψάλλομεν

Στιχηρά Προσόμοια. Ἦχος α'. Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος, ὑπὲρ φύσιν ζωὴν, γυναικείῳ σώματι, δυνάμει τῇ τοῦ Χριστοῦ, στερρώς διήνυσεν, ἐν Πάρῳ ἀσκητικῶς, ἡ Θεοκτίστη τῆς Λέσβου τὸ βλάστημα, καὶ ἥσχυνε τὸν ἐχθρόν, τὸν καθ' ἡμῶν χαλεπῶς ὠρυόμενον· ὅθεν χαρισμάτων θείων, δαψιλῶς ἐτρύφησε, καὶ ἁγίων Ἀγγέλων, ἀνεδείχθη ἰσοστάσιος.

Βαβαὶ τῆς σῆς πολιτείας σεμνή! σὺ γὰρ ὑπερέβης, τοὺς ὅρους τῆς φύσεως, ἀσκήσει σου τῇ στερρᾷ καὶ ὑπὲρ ἄνθρωπον· ἐξ ὅλης γὰρ τῆς ψυχῆς, ἀκολουθοῦσα Χριστῷ τῷ Νυμφίῳ σου, τὴν ἔρημον κατοικεῖν, αἰχμαλωσίας πικρᾶς ὥς διέδρασας, ἡρετίῳ Θεοκτίστη, καὶ κατετραυμάτισας, τὸν ἀρχέκακον ὄφιν, ἀνενδότοις σου παλαίσμασι.

Τὴν σὴν θαυμάζουσιν ἄσκησιν, τῶν Ἀγγέλων τάξεις, καὶ βροτῶν συστήματα, καὶ φρίττουσι ζοφερῶν, πνευμάτων φάλαγγες, χορεύει δὲ μυστικῶς, ἁγιασθεῖσα ἡ Πάρος τοῖς πόνοις σου, σκιρτᾷ δὲ καὶ σὺν αὐτῇ ἡ Ἰκαρία τῷ θείῳ λειψάνῳ σου· ἡ δὲ Λέσβος Θεοκτίστη, ἐν σοὶ καλλωπίζεται, καὶ Χριστὸν μεγαλύνει, τὸν λαμπρῶς σε θαυμασιώσαντι.

Προσόμοια ἕτερα. Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι.

Ὡς παρθένος ἀκήρατος, τῷ Χριστῷ κατηγγύησαι, Μῆτερ ἐκ νεότητος θείῳ ἔρωτι, καὶ τὸν ζυγὸν αὐτοῦ

ἄρασα, αὐτῷ ἠκολούθησας, ἀλλ' ὁ βάσκανος ἐχθρός, πειρασμούς σοι ἐπήγαγε, καὶ αἰχμάλωτον, καθιστᾷ σε βαρβάροις Θεοκτίστη, ἀλλ' ἠσχύνθη τῇ σῇ στάσει, καὶ τῷ ἀνδρείῳ φρονήματι.

Ὡς κατείδεν Ὅσια σε, εὐδοκία τῇ κρείττονι, οἷαπερ ἀσώματον μετὰ σώματος, ἐν τῷ ναῷ τῆς Θεόπαιδος, ἐξέστη τῷ πνεύματι, ὁ θεόφρων θηρευτής, καὶ ὡς θήραμα κάλλιστον, καὶ οὐράνιον, Θεοκτίστη προτέθεικε τῷ κόσμῳ, τῆς λαμπρᾶς σου πολιτείας, τὰ ὑπὲρ φύσιν παλαίσματα.

Ὡςπερ ἄνθος ἠδύπνευστον, ἐκ τῆς Λέσβου ἐβλάστησας, καὶ ἐν Πάρῳ ἔπνευσας τῆς ἀσκήσεως, τὴν εὐωδίαν ἐν Πνεύματι, Ὅσια ἰσαγγελε· τὸ δὲ λείψανον τὸ σόν, ὥςπερ δῶρον οὐράνιον, καὶ πολύτιμον, ἐδωρήσω τῇ νήσῳ Ἰκαρία, Θεοκτίστη μακαρία, τῶν Ἀσωμάτων ἐφάμιλλε.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Σήμερον τὴν σὴν ἁγίαν μνήμην, πνευματικῶς ἐορτάζοντες, Θεοκτίστη Ὅσια, τὸν σὸν Νυμφίον Χριστὸν δοξάζομεν, τὸν λαμπρῶς σὲ μεγαλύναντι, καὶ ἀγαλλιάσει βοῶμέν σοι· χαίροις ἢ τὴν τοῦ θήλεος ἀσθένειαν ἀπορρίψασα, καὶ ἐν ἀνδρείῳ φρονήματι, ἀγωνισαμένη ὡς ἄσαρκος· χαίροις ἢ τὴν κλῆσιν τοῖς ἔργοις, ἀληθῇ δείξασα, καὶ ἱερὸν ἀνάθημα, καὶ νύμφη Χριστοῦ φανεῖσα ὡς καλλιπάρθενος· χαίροις ὁ τῆς Λέσβου βλαστός, τῆς Πάρου θεῖον ἐντρύφημα, καὶ τῆς Ἰκαρίας προστάτις καὶ ἔφορος. Ἀλλὰ πρέσβευε

ἀπαύστως, Ὅσια Μῆτερ, τῷ Σωτῆρι ἡμῶν καὶ Θεῷ,
σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὁ αὐτός.

Τίς μὴ μακαρίσει σε Παναγία Παρθένε...

Εἵσοδος. Προκείμενον. Ἀναγνώσματα.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα. (λα΄ 10,13-18,20, 25).

Γυναῖκα ἀνδρείαν τίς εὕρήσει; τιμιωτέρα δέ ἐστι
λίθων πολυτελῶν ἢ τοιαύτη. Μηρυομένη ἔρια καὶ
λίνον, ἐποίησεν εὐχρηστον ταῖς χερσὶν αὐτῆς. Ἐγένετο
ὥσεὶ ναῦς ἐμπορευομένη μακρόθεν, συνάγει δὲ αὕτη
τὸν βίον. Καὶ ἀνίσταται ἐκ νυκτῶν, καὶ ἔδωκε
βρώματα τῷ οἴκῳ, καὶ ἔργα ταῖς θεραπαίनाις.
Θεωρήσασα γεώργιον ἐπρίατο, ἀπὸ δὲ καρπῶν χειρῶν
αὐτῆς, κατεφύτευσε κτῆμα. Ἀναζωσαμένη ἰσχυρῶς τὴν
ὀσφὺν αὐτῆς, ἤρεισε τοὺς βραχίονας αὐτῆς εἰς ἔργον.
Ἐγεύσατο ὅτι καλὸν ἐστι τὸ ἐργάζεσθαι, καὶ οὐκ
ἀποσβέννυται ὅλην τὴν νύκτα ὁ λύχνος αὐτῆς. Χεῖρας
δὲ αὐτῆς διήνοιξε πένητι, καρπὸν δὲ ἐξέτεινε πτωχῷ.
Ἰσχὺν καὶ εὐπρέπειαν ἐνεδύσατο, καὶ εὐφράνθη ἐν
ἡμέραις ἐσχάταις.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα. (γ΄ 1-9).

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἄψηται
αὐτῶν βάσανος. Ἔδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων
τεθνάναι, καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἢ ἔξοδος αὐτῶν, καὶ ἡ
ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα· οἱ δὲ εἰσιν ἐν εἰρήνῃ. Καὶ

γὰρ ἐν ὧσιν ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν, ἡ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης. Καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μεγάλα εὐεργετηθήσονται· ὅτι ὁ Θεὸς ἐπείρασεν αὐτούς, καὶ εὗρεν αὐτοὺς ἀξίους ἑαυτοῦ. Ὡς χρυσὸν ἐν κωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτούς, καὶ ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς. Καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψουσι, καὶ ὡς σπινθήρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται. Κρινοῦσιν ἔθνη, καὶ κρατήσουσι λαῶν, καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτόν, συνήσουσιν ἀλήθειαν, καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ· ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

Υἱέ ἄνοιγε σὸν στόμα λόγῳ Θεοῦ,...

Εἰς τὴν Λιτὴν. Ἦχος α'.

Εὐφραίνεται ἐν Κυρίῳ ἡ ἐνεγκαμένη σε Λέσβος, τὰ σπάργανά σου κατέχουσα, Θεοκτίστη Ὅσια· ἡ δὲ Πάρος ἀγάλλεται, τῶν ἀγώνων σου τεθαμένη τὸ μέγεθος, καὶ τοῖς ὁσίοις ἰδρῶσί σου, καταρδευθεῖσα Μητὴρ· ἀλλὰ πλέον τούτων, γάννυται, Ἰκαρία ἡ κλεινὴ, τὸ χαριτόβρυτόν σου λείψανον, τῇ σῇ νεύσει πλουτήσασα· χάριν γὰρ καὶ ἔλεος ἐξ αὐτοῦ καρποῦται, καὶ τῷ σὲ δοξάσαντι κράζει· Κύριε, δόξα σοι.

Ἦχος β'.

Ἀγγελικὴν ζωὴν ἀγαπήσασα, ἐκ νεότητος Χριστῷ ἠκολούθησας, Θεοκτίστη θεόφρων· ὧ καὶ νυμφευθεῖσα, πάντα πόθον ὑπερεῖδες γεηρόν, καὶ ἐπτερώθης τῷ πνεύματι, ταῖς θείαις ἀναβάσεσι καὶ αἰχμαλωσίαν ὑποστᾶσα, τὸν ἀρχέκακον ἐχθρόν ἠχμαλώτευσας, τοῖς ἐρημικοῖς σου παλαίσμασιν· ὦ τοῦ θαύματος, γυμνὴ καὶ ἄστεγος ἐν ἐρήμῳ ἔζησας, Θεῷ μόνῳ λατρεύουσα, τῷ γνώριμόν σε πᾶσι ποιήσαντι, τοῖς ὀλοφύχως βοῶσι, Κύριε δόξα σοι.

Ἦχος γ'.

Τὶς ἐπαξίως ὑμνήσει, τῆς ἰσαγγέλου σου ζωῆς τὰ σκάμματα, Θεοκτίστη θεόληπτε; τὴν ἐν ἐρήμῳ μόνωσιν, τῶν δακρύων τὰ χεύματα, τῆς προσευχῆς τὸ σύντονον, τὴν ἀκροτάτην ἐγκράτειαν, καὶ τὰς κατὰ τῶν ἀοράτων ἐχθρῶν, ἀνδρείας συμπλοκάς; Ὡς μέγα σου τὸ κατόρθωμα, καὶ θαυμαστὴ ἡ δοθεῖσά σοι ἔλλαμψις! Κατ' ἀξίαν γὰρ δεδόξασαι, καὶ λαμπαδηφόρος ἐν τῷ νυμφῶνι τῆς δόξης τοῦ Νυμφίου σου· οὗ καὶ ἡμᾶς ἀξιώσον, τοὺς ἐορτάζοντας τὴν μνήμην σου.

Ἦχος δ'.

Παρθενικῇ ἐκλάμπουσα χάριτι, βαρβαρικῆς ἐπιδρομῆς ἐγένου ἔργον, αἰχμαλωτισθεῖσα τῷ σώματι· ἀλλὰ χειρὶ Θεοῦ, ῥυσθεῖσα, τὸν μὲν ῥυσάμενόν σε ἐδόξασας Κύριον, τῇ ξενοτρόπῳ πολιτείᾳ σου, τὸν δὲ τὰ δεινὰ σοι τεκτηνάμενον, αἰχμάλωτον εἶλες τοῖς πόνοις σου, τὸν τὴν Εὐάν πάλαι πτερνίσαντα, καὶ κατ' αὐτοῦ τρόπαιον μέγα ἡγείρας, τῇ τοῦ Σταυροῦ

πανοπλία. Ἄλλ' ὦ Θεοκτίστη Ὅσια, τῆς μανίας αὐτοῦ ἀπάλλαξον ἡμᾶς, αἰτουμένη ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Ὁ αὐτός.

Τὴν ὑπὲρ φύσιν σου ἄσκησιν, θαυμασιῶς ἐδόξασεν ὁ τῆς δόξης Κύριος, Θεοκτίστη θεοδόξαστε· αὐτῷ γὰρ ὀλοσχερῶς ἀνατέθης, καὶ ὡς ἄσαρκος ἔζησας, μηδόλως πρόνοιαν τῆς σαρκὸς ποιήσασα· ὅθεν χαρισμάτων θείων ἐπλήσθης, καὶ τῶν Ἀγγέλων στάσεως ἡξίωσαι, θεωθεῖσα θεία μετοχῇ· ἡμῖν δὲ παρέχεις, ἴασιν ψυχῆς καὶ ῥῶσιν σώματος, καὶ παισμάτων ἄφεσιν, ταῖς πρὸς Χριστὸν πρεσβείαις σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐκ παντοίων κινδύνων...

Εἰς τὸν Στίχον. Ἦχος πλ. α'. Χαίροις ἀσκητικῶν.

Χαίροις ἀγωνισμάτων στερρῶν, ἄκουσμα ξένον ἀληθῶς καὶ παράδοξον· ἐν φύσει γὰρ γυναικεία τὴν τῶν Ἀγγέλων ζωὴν, ἀνενδότως Μῆτερ, πεπολίτευσαι, σαρκὸς τὴν γυμνότητα, καὶ ἐρήμου τὴν κάκωσιν, καὶ τῶν ἀσάρκων, πολεμίων τὸν πόλεμον, καρτερήσασα, οὐρανίῳ φρονήματι· ὅθεν σε θεασάμενος, Ὅσια ὡς ἄσαρκον, ὁ θηρευτὴς κατεπλάγη, τῶν ἀρετῶν σου τὴν ἔλλαμψιν, δι' ἧς ἀπαυγάζεις, Θεοκτίστη τοῖς ἐν κόσμῳ, χάριν θεόσδοτον.

Στίχ.: Ὑπομένων ὑπέμεινα τὸν Κύριον...

Χαίροις περιστερὰ λογική, ἢ τῆς πικρᾶς αἰχμαλωσίας τὰ θήρατρα, φυγοῦσα προνοία θεία, καὶ

πρὸς τὸ ἄλσος στερρώς, τῆς ἐρήμου Πάρου καταπαύσασα, ἐξ οὗ πρὸς κατάπαυσιν, ἀληθῶς τὴν οὐράνιον, ἀσκέτῳ πόθῳ, καὶ ἀνδρείῳ φρονήματι, ἐναπέβλεψας, Θεοκτίστη ἰσαγγελε· ἧς νῦν καταπολαύουσα, καὶ δόξαν τὴν ἄρρητον, αὐτοπροσώπως ὀρῶσα, τοῦ ἀθανάτου Νυμφίου σου, ἀπαύστως δυσώπει, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι, τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ.: Θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἁγίοις Αὐτοῦ.

Χαίρει ἡ Ἰκαρία ἐν σοί, τὸ χαριτόβρυτον καὶ θεῖόν σου λείψανον, πλουτήσασα Θεοκτίστη, τῇ εὐδοκίᾳ τῇ σῇ, οἷα πλοῦτον Μῆτερ ἐπουράνιον· ἡ Λέσβος καὶ Πάρος δέ, τῇ σῇ δόξῃ ἀγάλλονται, ἡ μὲν λαμπρῶς σε, ἐνεγκοῦσα καὶ θρέψασα, ἡ ἑτέρα δέ, δεξαμένη τοὺς ἄθλους σου. Ταύτας ἀεὶ περισκεπε, καὶ πάντας διάσωζε, τοὺς ἐορτάζοντας πόθῳ, τὴν παναοίδιμον μνήμην σου, Χριστὸν αἰτουμένη, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Ὡχος πλ. δ'.

Τῶν λαμπρῶν ἀγώνων σου, εἰς πᾶσαν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος, Θεοκτίστη Ὁσία θεόληπτε. Βαβαὶ τῆς σῆς ἀνδρείας, καὶ σταθερᾶς ὑπομονῆς, ἧς ἐνεδείξω ἐν τῷ σκάμματι! ἔξω κόσμου καὶ σαρκὸς γὰρ ἐγένου, ὑπὲρ τὰ ὀρώμενα, τῇ σαρκὶ διατελέσασα. Καὶ νῦν τῶν πόνων τρυγῶσα τοὺς καρπούς, δυσώπει δεόμεθα μακαρία, Χριστὸν τὸν Νυμφίον σου, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Δέσποινα, πρόσδεξαι τας δεήσεις τῶν δούλων σου καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς ἀπὸ πάσης ἀνάγκης καὶ θλίψεως.

Νῦν ἀπολύεις, τὸ Τρισάγιον καὶ τὸ Ἀπολυτίκιον.
Ἦχος γ'. Τὴν ωραιότητα.

Ἡ Λέσβος βλάστημα, θεῖόν σε κέκτηται, τοῖς δὲ ἀγῶσί σου, Πάρος ἡγίασται καὶ τῷ σῶ σκήνει τῷ σεπτῷ, πεπλούτηται Ἰκαρία. Ὅθεν ὡς παρθένον σε, καὶ Ὅσιαν γεραίρομεν, καὶ ἐπιβοῶμεθα, τὴν θερμὴν προστασίαν σου, ἣν δίδου τοῖς βοῶσί σοι Μῆτερ· χαίροις Ὅσια Θεοκτίστη.

Θεοτοκίον.

Σὲ τὴν μεσιτεύσασαν τὴν σωτηρίαν τοῦ γένους ἡμῶν, ἀνυμνοῦμεν Θεοτόκε Παρθένε. Ἐν τῇ γαστρὶ γὰρ ἐκ τῇ σοῦ προσληφθείση, ὁ Υἱός σου καὶ Θεὸς ἡμῶν, τὸ διὰ Σταυροῦ καταδεξάμενος πάθος, ἐλυτρώσατο ἡμᾶς ἐκ φθορᾶς ὡς φιλάνθρωπος.

Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν α' Στιχολογίαν, Κάθισμα. Ἦχος α'. Τὸν τάφον Σου Σωτήρ.

Εὐφραίνει μυστικῶς, ἡ ἁγία σου μνήμη, Ὅσια τοῦ Χριστοῦ, εὐσεβῶν τὰς καρδίας, ἐν ἧ συνελθόντες σε, ἐν ᾠδαῖς, μακαρίζομεν, καὶ δοξάζομεν, τὸν σὲ δοξάσαντα Λόγον. Ὅν ἱκέτευε, διὰ παντὸς Θεοκτίστη, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Ναῶ τῷ ἱερῷ, τῆς Ἀγνῆς Θεοτόκου, ἡμέρας καὶ νυκτός, προσεδρεύουσα Μῆτερ, ναὸς ἀγιώτατος, μυστικῶς ἐκρημάτισας, θείαις πράξεσι, τῆς Παναγίας Τριάδος, μεγαλύνουσα, στόματι, νῶ καὶ καρδίᾳ, Παρθένον τὴν Ἄχραντον.

Μετὰ τὴν β' Στιχολογίαν, Κάθισμα. Ἦχος δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Κατεπλάγη ἀληθῶς, ὁ κυνηγέτης κατιδών, ὥσπερ κρόκην σε σεμνή, ῥιπιζομένην τῇ πνοῇ, ἐν τῷ ναῷ τῆς Θεοτόκου ἐν τῇ Πάρῳ, καὶ ἔφριξε μαθών, τῆς πολιτείας σου, τοὺς πόνους τοὺς μακροὺς, καὶ τὰ παλαίσματα, καὶ καθηγίασται Μῆτερ τῇ προσπαύσει σου, καὶ τῇ δοθείῃ σοι χάριτι. Ἀλλ' ἐκδυσώπει, ὦ Θεοκτίστη, ὑπὲρ ἡμῶν τῶν τιμώντων σε.

Θεοτοκίον.

Τῆς σῆς δόξης τὰς αὐγάς, Θεοχαρίτωτε Ἀγνή, Θεοκτίστη ἢ σεμνή, κατανοοῦσα μυστικῶς, ἐν τῷ ναῷ σου τῷ ἁγίῳ σχολάζουσα, ἔφερε στερρόως, ἅπαν ἐπίπονον, βίου τοῦ σκληροῦ, τοῦ τῆς ἀσκήσεως, καὶ εὐχαρίστῳ ψυχῇ ἐμεγάλυνε, τὰ μεγαλεῖά σου Ἄχραντε, καῖρε βοῶσα, Εὐλογημένη, τῶν βροτῶν καταφύγιον.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον, Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ' Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Ὑπὲρ φύσιν ἀσκήσασα ἐπὶ γῆς, ἐδοξάσθης ἀξίως ἐν οὐρανοῖς· εἰς ἔρημον νῆσον γάρ, θεοφόρε σκηνώσασα, καὶ κατὰ μόνας Μητέρα, Θεὸν θεραπεύουσα, ἀθέατος τοῖς πᾶσιν, ἐτέλεις καὶ ἄγνωστος· ὅθεν ἐπὶ τέλει, τῶν ἀγώνων γνωσθεῖσα, τοὺς πάντας ἐξέπληξας, παραδόξῳ ἀσκήσει σου, Θεοκτίστη ἰσαγγελε. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Θεοτοκίον.

Τὸν Θεὸν συλλαβοῦσα ἄνευ φθορᾶς, καὶ τεκοῦσα Παρθέने σωματικῶς, ἀγνή καὶ πανάφθορος, μετὰ τόκον διέμεινας, καὶ τῆς φθορᾶς ἐρρύσω, Ἀδὰμ τὸν κατάκριτον, τῆς εὐλογίας Κόρη, τὴν ἄβυσσον τέξασα· ὅθεν τὴν ψυχὴν μου, τοῦ ἐχθροῦ ἐπηρείας, ἀπάλλαξον δέομαι, καὶ δὸς σύνεσιν Πάναγνε, ἵνα πράττω τὸ θέλημα, Χριστοῦ τοῦ σοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ, καὶ πταισμάτων λάβω τὴν συγχώρησιν, καὶ ζωῆς ἐπιτύχω, μελλούσης ὁ δοῦλός σου.

Τὸ α' ἀντίφωνον τοῦ δ' ἤχου.

Προκείμενον: *Ὑπομένων ὑπέμεινα τὸν Κύριον καὶ προσέσχε μοι...*

Στίχ.: *Θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἁγίοις Αὐτοῦ...*

Εὐαγγέλιον τῆς γ' Κυριακῆς τῶν Νηστειῶν.

Ὁ Ν' Ψαλμός.

Δόξα: Ταῖς τῆς Σῆς Ὁσίας...

Καὶ νῦν: Ταῖς τῆς Θεοτόκου...

Ἰδιόμελον, ἦχος πλ. β'. Στίχ.: Ἐλεῆμουν, ἐλέησόν με ὁ Θεός...

Τοῖς ἐρημικοῖς σου παλαίσμασι, τοῦ ἐχθροῦ ἐπάτησας τὰς μεθόδους, ἀρρένωθεῖσα ταῖς φρεσίν, Ὅσια Μήτηρ· τοῖς θεουργικοῖς δὲ χαρίσμασι, δι' ὧν παρὰ Θεοῦ ἐδοξάσθης, τῆς Ἐκκλησίας φαιδρύνει τὸ πλήρωμα, ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι· ἀλλ' ὦ Θεοκτίστη θεόφρον, ἀδιαλείπτως ἱκέτευε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Οἱ Κανόνες· τῆς Θεοτόκου ἐκ τῆς Μικρᾶς Παρακλήσεως καὶ τῆς Ὁσίας δύο.

Κανὼν πρῶτος, οὗ ἡ ἀκροστιχίς, «Τῇ Θεοκτίστη τὸν ὕμνον φέρω. Γερασίου».

Ὡδή α'. Ἦχος α'. Σοῦ ἡ τροπαιοῦχος δεξιὰ.

Ταῖς Τριαδικαῖς μαρμαρυγαῖς, λαμπруνομένη Ὅσια θεόληπτε, φωτισμόν μοι δώρησαι, φωτιστικαῖς Θεοκτίστη πρεσβείαις σου, ἵνα σου τοῦ βίου ὑμνήσω τὰ κατορθώματα.

Ἦστραψεν ἡ μνήμη σου ἡμῖν, ὑπὲρ ἡλίου αὐγὰς καταυγάζουσα, πιστῶν τὴν διάνοιαν, τῶν ἀρετῶν σου Ὅσια λαμπρότησι, καὶ παθῶν τὸν ζόφον, ὀλοτελῶς ἐκδιώκουσα.

Θείας ἀγαπήσεως τὸ πῦρ, ἐν τῇ ψυχῇ δεξαμένη πανεύφημε, κόσμου τὴν τερπνότητα, ἀπὸ παιδὸς Θεοκτίστη κατέλιπες, καὶ τῷ σῷ νυμφίῳ, Χριστῷ θερμῶς ἠκολούθησας.

Θεοτοκίον.

Ἐλαμψεν ἡμῖν σωματικῶς, ἐκ τῆς γαστρὸς σου ὁ ἄδυτος Ἥλιος, καὶ κόσμον ἐφώτισε, θεογνωσίας ἀκτῖσι Πανάχραντε, καὶ τῶν Ὁσίων στίφη, περιφανῶς ἐπεσπάσατο.

Κανὼν δεύτερος, οὗ ἡ ἀκροστιχίς, «*Τίς σοῦ τὸν βίον Ὁσία μέλπει; Γερασίμου*».

Ὡδή α'. Ἦχος πλ. α'. Ἱππον καὶ ἀναβάτην.

Τέλους τοῦ μακαρίου, ἐπιτυχοῦσα σεμνή, καὶ Ἀγγέλων χορείαις συνοῦσα καὶ χορεύουσα, σὺν αὐτοῖς ἱκέτευε, ὑπὲρ τῶν τιμώντων σου, Θεοκτίστη τὴν μνήμην ἄσμασι.

Ἰθυνας τῆς ψυχῆς σου, ἀπὸ παιδὸς τὴν ροπὴν, ὀλοτρόπως Ὁσία πρὸς ἐφετῶν τὸ ἔσχατον, καὶ πόθῳ ἡμφίεσαι, μοναχῶν τὸ ἔνδυμα, ἐλομένη βίον οὐράνιον.

Σώματι καὶ καρδίᾳ, ἀνατεθεῖσα Χριστῷ, καὶ αὐτῷ νυμφευθεῖσα ὡς καθαρὰ καὶ ἄμωμος, ἀγνείαν ἀκήρατον, τούτῳ προσενήνοχας, Θεοκτίστη καὶ βίον ἄμεμπτον.

Θεοτοκίον.

Σάρκα ἐκ σοῦ ὁ Λόγος, ἀναλαβὼν ἀληθῶς, ἔμψυχόν τε καὶ ἔννουν καὶ λογικὴν ὡς εὖσπλαγκνος, Παρθένε Θεόνυμφε, τὴν ἀρὰν ἠφάνισε, καὶ τὸν ἄνθρωπον ἀνέσώσατο.

Κανὼν πρῶτος. Ὡδή γ'. Ὁ μόνος εἰδώς.

Ὅρων σε ὁ βάσκανος ἐχθρός, ὁσίως διαπρέπουσιν, αἰχμαλωσίαν σοι ἐτεκλήνατο, ἐπιδραμόντων ἐχθρῶν ὠμότητι, ἀλλὰ τούτου ἥσυχνας, Μῆτερ τὰ βουλεύματα, λυτρωθεῖσα προνοία τῇ κρείττονι.

Κατάραντες Μῆτερ οἱ ἐχθροί, εἰς Πάρον προσωρμίσθησαν, ὧν διαδράσα τὰς χεῖρας πέφευγας, ὡς σκεπτομένη Χριστοῦ τῇ χάριτι, καὶ εἰς τόπον ἔρημον, ὡς τρυγὼν φιλέρημος, Θεοκτίστη Ὅσια ἐσκήνωσας.

Τὴν ἔρημον Πάρον ἀνδρικῶς, Ὅσια κατοικήσας, καὶ κατὰ μόνας Θεῷ σχολάζουσα, τὴν τῶν Ἀγγέλων ζωὴν διέζησας, γυμνὴ καὶ ἀνέστιος, καὶ πᾶσιν ἀθέατος, καὶ ἐχθροῦ τὴν κακίαν ἐγύμνωσας.

Θεοτοκίον.

Ἰλύος με λύτρωσαι Ἀγνή, παθῶν τῶν τυραννούντων με, καὶ τοῦ βορβόρου τῶν ἔργων ῥῦσαί με, καὶ μετονοίας φωτὶ με αὔγασον, μὴ παρίδης Ἄχραντε, τὴν οἰκτρὰν μου δέησιν· ὅτι σὺ μου ἐλπίς καὶ βοήθεια.

Κανὼν δεύτερος. Ὡδή γ'. Ὁ πήξας ἐπ' οὐδενός.

Οὐκ ἔπτηξας τοῦ ἐχθροῦ, τὸ θράσος θεόληπτε, ἀλλ' ἀνδρεία γνώμη πρὸς πᾶσαν ἄσκησιν, τῆς κατὰ Χριστὸν διαγωγῆς, ἐχώρησας Θεοκτίστη, καὶ τῶν Ἀγγέλων τὰ τάγματα, τῇ σῇ πολιτεία ἐξέστησας.

Ὑψώθης πρὸς ἀρετῶν, τὴν ἄκραν ἀκρώρειαν, τῇ σῇ ἀκροτάτῃ ἀσκήσει πάνσεμνε, καὶ φωταγωγεῖς διὰ παντός, πάντων τὰς διανοίας, τῇ ψυχικῇ σου λαμπρότητι, Μῆτερ Θεοκτίστη θεόσοφε.

Τὸ τάχος τὸ τῆς σαρκός, Ὅσια ἐλέπτυνας, ἐγκρατεῖς πόνοις καὶ ταῖς δεήσεσι, ταῖς ἀδιαλείπτοις πρὸς Θεόν, καὶ πάσῃ σκληραγωγίᾳ τὴν δὲ ψυχὴν ἀπετέλεσας, θείων χαρισμάτων ἀνάπλεων.

Θεοτοκίον.

Ὁ λόγος ὁ τοῦ Θεοῦ, ἐκ σοῦ σὰρξ γεγένηται, ὃ ἦν μείνας Κόρη δι' ἀγαθότητα, καὶ τὴν ἀπωσθεῖσαν τῶν βροτῶν, φύσιν τῇ ἀμαρτίᾳ, ὥς ἀγαθὸς ἀπεκάθηρε, καὶ εἰς οὐρανούς ἀνεβίβασε.

Κάθισμα, Ἦχος δ' . Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Ἀρρένωθεῖσα ταῖς φρεσὶ Θεοκτίστη, πρὸς ἀνδρικοὺς ἐναπεδύσω ἀγῶνας, καὶ ἐν αὐτοῖς Ὅσια ἡνδραγάθησας· ὦ! τῆς σῆς στερρότητος! πῶς ὑπέφερες Μῆτερ, ἐρήμου τὴν κάκωσιν, καὶ ἐχθρῶν τὰς ἐφόδους; διὸ μεγάλων ἔτυχες τιμῶν, καὶ ἀφθαρσίας στεφάνῳ κατέστεψαι.

Θεοτοκίον.

Ἐν τῷ ναῷ σου Θεοτόκε Παρθένε, προσκαρτεροῦσα ἐν νυκτὶ καὶ ἡμέρα, ἢ τοῦ Υἱοῦ σου τὸν ζυγὸν ποθήσασα, ὕμνοις καὶ δεήσεσι, τὴν σὴν δόξαν γεραίνει, καὶ ναὸς τερπνότητος, τῆς Τριάδος ἐδείχθη, ἢ Θεοκτίστη ἢ Θεοειδής, ἥς ταῖς πρεσβείαις ἡμᾶς Κόρη ὥκτειρον.

Κανὼν πρῶτος. Ὡδή δ'. Ὅρος σε τῇ χάριτι.

Σώματος ἐνέκρωσας, σεμνὴ τὰ σκιρτήματα, δι' ἡσυχίας παντελοῦς, καὶ σκληροτάτης ἀγωγῆς· ψυχὴν δὲ ὠράϊσας, τῇ ὠραιότητι Μῆτερ τῶν πόνων σου, καὶ τῷ Σωτῆρι ὁσίως νενύμφευσαι.

Τριάκοντα ἔμεινας, πρὸς πέντε ἐν ἔτεσιν, ἐν γῇ ἐρήμῳ ἀνδρικῶς, μόνη καὶ μόνῳ τῷ Θεῷ, Ὅσια λατρεύουσα, καὶ τοῖς ἀνθρώποις τελοῦσα ἀθέατος· διὸ θεόθεν ἀξίως δεδόξασαι.

Ἦνεγκας τὴν γύμνωσιν, σαρκὸς σου ὡς ἄσαρκος, καὶ κακουχίας τὰς λοιπὰς, τῆς ἐν ἀσκήσει σου ζωῆς· ἐντεῦθεν ἡμφίεσαι, τῆς ἀφθαρσίας στολὴν τὴν ὑπέρλαμπρον, πεποικιλμένην τῇ αἴγλῃ τῆς χάριτος.

Θεοτοκίον.

Τέτοκας Πανάχραντε, σαρκὸς ὁμοιώτατι, τὸν Ὑπερούσιον Θεόν, ἀνακαινίζοντα ἡμᾶς, καὶ ἄφθορος ἔμεινας, μετὰ τὴν κύησιν Μῆτερ ἀπείρανδρε· διὸ φθορᾶς τῶν παθῶν με ἀπάλλαξον.

Κανὼν δεύτερος. Ὡδή δ'. Τὴν θείαν ἐννοήσας Σου.

Ναῶ τῷ τῆς Ἀγνῆς Θεομήτορος, φοιτῶσα Μῆτερ εὐλαβῶς, ταύτης τὴν χάριν ἐπλούτησας, καὶ τὴν θερμὴν προστασίαν, Ὅσια Θεοκτίστη θεόληπτε.

Βαρβάρων αἰσθητῶν ὡς ἀπέδρασας, κατηγωνίσω νουνεχῶς, τὸ νοητὸν Μῆτερ δράκοντα, καὶ κατεπάτησας τοῦτον, τοῖς σοῖς ἀνδρείοτάτοις παλαίσμασι.

Ἰσχυῖ σθενουμένη τῆς χάριτος, ἥνεγκας Μῆτερ καρτερῶς, τὴν τῆς ἐρήμου σκληρότητα, καὶ τὴν σκληρὰν τῶν δαιμόνων, μανίαν τῷ σῷ βίῳ κατέβαλες.

Θεοτοκίον.

Ὁ θρόνος τοῦ Θεοῦ ὁ πυρίμορφος ἐν ᾧ ἐκάθισε Χριστὸς σωματικῶς ὡς φιλόανθρωπος, ἡ Θεοτόκος Μαρία, ἡμῶν ἡ προστασία, ὑμνεῖσθω μοι.

Κανὼν πρῶτος. Ὠδὴ ε΄. Ὁ φωτίσας τῇ ἐλλάμψει.

Ὁλοτρόπως ἀνετέθης τῇ προνοίᾳ τοῦ Κτίστου σου, καὶ τελείως τῆς σαρκὸς σου τῆς φροντίδος ἠλόγησας· ὅθεν ἐπισκέψεως Θεοῦ, Ὅσια ἡξιώθης, καὶ παρακλήσεως κρείττονος.

Νυμφευθεῖσα τῷ Σωτῆρι ἐκ νεότητος πάνσεμνε, ὥσπερ προῖκα τούτῳ Μῆτερ καὶ φερνὴν πολυτίμητον, ἥνεγκας ἀσκήσεως τῆς σῆς, τοὺς μακροτάτους πόνους, καὶ ἀρετῶν τὴν λαμπρότητα.

Υψηλὸν βιοῦσα βίον ταπεινώσει φρονήματος, ἐταπείνωσας τὸν πάλαι καθ' ἡμῶν ἐπαιρόμενον· ὅθεν ἀνυψώθης πρὸς Θεόν, Ὅσια Θεοκτίστη, τῶν ἀρετῶν σου ταῖς πτέρυξι.

Θεοτοκίον.

Μόνη οὕσα ἐν ἐρήμῳ τῇ τῆς Πάρου Πανάχραντε, ἡ Ὅσια Θεοκτίστη τῷ ναῷ σου ἐσχόλαζε, καὶ τὴν σὴν τερπνότητα Ἀγνή, σκριτᾶ Δαυῖδ ὀρῶσα, θείας, χαρᾶς ἐνεπίμπλατο.

Κανὼν δεύτερος. Ὡδή ε'. Ὁ ἀναβαλλόμενος.

Νεκρωθεῖσα πάνσεμνε, κόσμου τοῖς πράγμασι,
καὶ μονωθεῖσα παντὸς ἀνθρώπου, πολιτείαν ἄϋλον,
ἤνυσας ἐν ὕλῃ καὶ ἅπαντας ἐξέπληξας.

Ὁλονύκτοις στάσεσι, Μῆτερ σχολάζουσα, καὶ τῇ
νηστείᾳ τῇ ἀκροτάτῃ τῶν ὑπὲρ κατάληψιν, δωρεῶν
μετέσχες, καὶ θεϊκῶν ἐλλάμψεων.

Στομωθεῖσα ἐνδοξε, πόνοις ἀσκήσεως, πυρὶ τῆς
θείας Μῆτερ ἀγάπης, ψυχούς καὶ τοῦ καύσωνος,
ἔφερες τὸ βάρος, Ὁσία ὡς ἀσώματος.

Θεοτοκίον.

Ἰλασμόν μοι δώρησαι, μόνη Πανάχραντε, καὶ τῶν
παθῶν μου τελείαν λύσιν, καὶ πρὸς φῶς με ἵθουνον, τὸ
τῆς μετανοίας, ἐκ σκότους παραπτώσεων.

Κανὼν πρῶτος. Ὡδή στ'. Ἐκύκλωσεν ἡμᾶς.

Ναῶ τῷ τῆς Πανάγνου ὡς τεθέαται, ὁ θηρευτῆς σε
ἐνδοξε, ἐξέστη πιστωθεὶς τὰ κατὰ σέ· ὡς Ἄγγελον γὰρ
Μῆτερ κατενόει σε, καὶ τῆς ζωῆς, τῆς σῆς τὸν τρόπον
ἐθαύμασε.

Ὁ βίος σου γνωσθεὶς ὁ πάλαι ἄγνωστος, Ὁσία ἐν
τοῖς πέρασι, κατευφραίνει τὰς καρδίας τῶν πιστῶν,
καὶ μοναζουσῶν πρὸς θεῖον ἔρωτα, ἀναπτεροῖ,
θεοπρεπῶς τὴν διάνοιαν.

Νοῖ προσομιλοῦσα ταῖς τοῦ Πνεύματος Ὁσία
ἐπιλάμψεσιν, ἐκαρτέρεις ἐν ἐρήμῳ ἀνδρικῶς, ξένη
ὕλικῆς ἀπάσης σχέσεως, καὶ πρὸς Χριστόν,
νυχθημερὸν ἀτενίζουσι.

Θεοτοκίον.

Φωτὸς μαρμαρυγαῖς τοῦ ὑπὲρ ἔννοιαν, τεχθέντος ἐκ νηδύος σου, ἡ Ὁσία Θεοκτίστη μυστικῶς, Μῆτερ λαμπруνθεῖσα Ἀειπάρθενε, διὰ παντός, ὑμνολογεῖ τὰς ἐλλάμψεις σου.

Κανὼν δεύτερος. Ὡδὴ στ'. Μαινομένην κλύδωνι.

Ἄγνωστος διέμεινας, τοῖς ἀνθρώποις πάση τῇ ζωῇ, γνῶριμος δὲ μόνον τῷ Παντάνακτι, τῷ σὲ γνωστήν, Μῆτερ ἐν τέλει ποιήσαντι.

Μυστηρίων ἔτυχες, τῶν Ἀχράντων Μῆτερ εὐλαβῶς, διὰ κυνηγέτου τοῦ θεόφρονος, καὶ ἐν χαρᾷ τὸν σὸν Νυμφίον ἐδόξασας.

Ἐνθους ὅλη γέγονας, τῇ μεθέξει Μῆτερ ἀληθῶς, τῶν ἁγιασμάτων του Νυμφίου σου, καὶ πρὸς αὐτόν, μετ' εὐφροσύνης ἀνέδραμες.

Θεοτοκίον.

Λύτρωσιν καὶ ἱασιν, παθημάτων τῶν φθοροποιῶν, τῇ ψυχῇ μου δώρησαι Πανάχραντε, ἵνα ὑμνῶ, τὰ μεγαλεῖα τῆς δόξης σου.

Κοντάκιον. Ἦχος πλ. δ'. Τῇ Ὑπερμάχῳ.

Τῆς ἐγκρατείας τὴν τρυγὸνα τὴν φιλέρημον, καὶ παρθενίας τὴν ὑψίκομον κυπάρισσον, Θεοκτίστην εὐφημήσωμεν τὴν Ὁσίαν. Ὑπὲρ φύσιν ἐν τῇ Πάρῳ γὰρ ἀσκήσασα, Ἐκκλησίας κατεφαίδρυνε τὸ πλήρωμα, ἥ βοήσωμεν· καίροις Μῆτερ ἰσαγγελε.

Ὁ Οἶκος.

Ἄγγελοι τὸν σὸν βίον, καθορῶντες Ὅσια,
ἐθαύμασαν τὴν σὴν καρτερίαν· σὺ γὰρ ὑπὲρ φύσιν
βιοτήν, ἐν γῇ ἐρήμῳ καὶ ἀβάτῳ ἤνυσας· μεθ' ὧν
Χριστὸν ἰκέτευε, ὑπὲρ ἡμῶν τῶν σοὶ βοῶντων·

Χαῖρε, Μεθύμνης εὐῶδες ἄνθος·

χαῖρε, τῆς Πάρου ἐνθεον αὔχος.

Χαῖρε, τῶν Ἀγγέλων τὸν βίον ζηλώσασα·

χαῖρε, τῶν δαιμόνων τὰς φάλαγγας τρώσασα.

Χαῖρε, ὅτι ὡς ἀσώματος ἠγωνίσω ἐπὶ γῆς·

χαῖρε, ὅτι στέφος ἄφθαρτον εἴληφας ἐν οὐρανοῖς.

Χαῖρε, ἡ ὑπερβᾶσα τοὺς τῆς φύσεως ὅρους·

χαῖρε, ἡ ἀναπτᾶσα εἰς φωτὸς Θεοῦ δόμους.

Χαῖρε, ζωῆς ἀϋλοῦ διάγραμμα·

χαῖρε, καρᾶς μελλούσης θησαύρισμα.

Χαῖρε δι' ἧς ὁ θηρεύων ἐξέστη·

χαῖρε δι' ἧς Ἰκαρία χορεύει.

Χαίροις Μῆτερ ἰσαγγελε.

Συναξάριον.

Τῇ Θ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τῆς Ὁσίας
Θεοκτίστης τῆς Λεσβίας.

Στίχοι·

Λέσβου τό θρέμμα, παρθένος Θεοκτίστη,

Κτίστη Θεῷ πρόσεισι νύμφη παγκάλη.

Ταῖς αὐτῆς ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον
ἡμᾶς. Ἀμήν.

Κανὼν πρῶτος. Ὡδή ζ'. Σέ νοητήν.

Ἐν τῷ ναῷ, τῆς Ἀγνῆς Θεόπαιδος,
προσκαρτεροῦσα εὐλαβῶς, ὥφθης τῆς Τριάδος ναός,
Θεοκτίστη ἔμψυχος, θείαις ἀναβάσεσι,
λαμπруνομένη καὶ μέλπουσα, ὁ αἰνετὸς τῶν Πατέρων,
Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.

Ῥώμη Χριστοῦ, ἤνεγκας τὴν μόνωσιν, καὶ
κακουχίας τὰς λοιπὰς, τῆς ἐρήμου Μήτηρ στερρῶς,
καὶ δαιμόνων ἔλυσας, πάντα τὰ βουλευματα, ἐν
εὐφροσύνῃ κραυγάζουσα· ὁ αἰνετὸς τῶν Πατέρων,
Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.

Ὡ! τοῦ θερμοῦ, ἔρωτός σου πάνσεμνε, πρὸς τὸν
Νυμφίον σου Χριστόν! Ὡ! τῶν παλαισμάτων τῶν σῶν!
Πῶς γυμνὴ καὶ ἄστεγος, τὴν βίαν τῆς φύσεως, ἐν τῇ
ἐρήμῳ ὑπέμεινας; Διὸ λαμπρῶς Θεοκτίστη, Χριστὸς
σε ἐμεγάλυνε.

Θεοτοκίον.

Γέλως Ἀγνή, γέγονα τῷ δράκοντι, τῇ ἐμμονῇ τῶν
πονηρῶν· ἀλλὰ τῆς κακίας αὐτοῦ, σύ με ἀπολύτρωσαι,
καὶ τὸν νοῦν μου κάθαρων, τῶν λογισμῶν τῆς
φαυλότητος, ἐπιστροφὴν μοι γνησίαν, παρέχουσα
πρὸς Κύριον.

Κανὼν δεύτερος. Ὡδή ζ'. Ὁ ὑπερυψούμενος.

Ψυχους τὴν δριμύτητα, Μήτηρ καὶ τοῦ καύσωνος,
ἔφερεις τὴν φλόγῳσιν, τῇ δρόσῳ τοῦ Πνεύματος,
μυστικῶς δροσιζομένη, καὶ Χριστὸν δοξολογοῦσα.

Ἔτεσι τριάκοντα, πρὸς πέντε ἐτέλεσας, τοῖς πᾶσιν ἀγνώριστος, ἐν τέλει τοῦ βίου δέ, ἐπεγνώσθης θεοφόρε, τοῖς ἀνθρώποις θεία νεύσει.

Ἰθυνας τὸν βίον σου, ὀλίκῳς πρὸς Κύριον, ὡς ἐρρύσθης ἔνδοξε, βαρβάρων ὠμότητος, καὶ ἡγνόησας τὰ πάντα, οὐρανίῳ σου φρονήσει.

Θεοτοκίον.

Γέγονα τοῖς πάθεσι, τῶν δαιμόνων παίγνιον, ἐξ ὧν μὲ ἀπάλλαξον, Ἀγνή ὡς φιλάγαθος, καὶ καθάρισον τὸν νοῦν μου, τῇ μεθέξει τῶν κρειπτόνων.

Κανὼν πρῶτος. Ὠδὴ η'. Ἐν καμίνῳ Παῖδες.

Εὐλαβεία Μητερ τῇ πρὸς σέ, τὴν σὴν ἁγίαν χεῖρα, ἀφεῖλεν ὁ κυνηγέτης, ἀλλ' εἰδὼς σου τὴν πολλήν, λαμπρότητα ἔψαλλεν· εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ῥυπωθεὶς κακία τοῦ ἐχθροῦ, οἰκτρῶς κατεμολύνθην, καὶ Κυρίου ἀπεμακρύνθην, καὶ κουφότητι νοός, τῷ πλάνῳ δεδούλωμαι, ἀλλὰ σὺ με Θεοκτίστη Ὁσία, τῆς τούτου κακουργίας, ἐκλύτρωσαι ταχέως, τῇ σῇ ἐπιστάσι.

Ἀκλινῶς τὴν τρίβον τῆς ζωῆς, διήνυσας Ὁσία, καὶ ἀνέδραμες νικηφόρος, πρὸς τὸ φῶς τὸ νοητόν, φαιδρῶς ἀνακράζουσα· εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Σωτηρίας ἄνοιξον κάμοι, Ἀγνή τῷ πλανηθέντι τὴν εἴσοδον Θεοτόκε, καὶ τῇ χάριτι τῇ σῇ Χριστῷ με ὁδήγησον· σὺ γὰρ ἁμαρτωλῶν θερμὴ προστασία, καὶ πάντες τῇ σῇ σκέπη ἐλπίζομεν Παρθένε, τυχεῖν τῆς ἄνω δόξης.

Κανὼν δεύτερος. Ὡδὴ η΄. Σοὶ τῷ Παντουργῷ.

Εὗρέ σε νεκράν, κειμένην Θεοκτίστη, ὡς αὖθις προσῆλθέ σοι, ζέοντι πνεύματι, ὁ κυνηγέτης, καὶ τὴν σὴν θεῖαν χεῖρα, ἀφεῖλεν Ὁσία, ἁγιασμοῦ ὡς κτῆμα.

Ῥήσεων σεμνὴ, οἱ ἐν τῷ πλοίῳ ὄντες, ἐμφρόνως ὡς ἤκουσαν, τοῦ ἐφευρόντος σε, ἐπὶ τὴν θεάν, τοῦ σοῦ ἁγίου σκήνους, Μῆτερ ἐπανῆκον, ὡς ἔλαφος διψῶσαι.

Ἄγνωστον σεμνὴ, καὶ ἀφανὲς Ὁσία, τὸ σκῆνός σου γέγονε, τοῖς ἐκζητοῦσί σε· τοῦτο γὰρ Μῆτερ, προώρισας δοθῆναι, τῇ Ἰκαρίᾳ ὡς πλοῦτον ἀφθαρσίας.

Θεοτοκίον.

Σκέπη μου σὺ εἶ, καὶ θεῖα προστασία, καὶ μέγα προσφύγιον, Παρθένε Ἀχραντε· διό με ῥῦσαι, τῆς τοῦ ἐχθροῦ μανίας, καὶ τῶν χαμαιζήλων, λόγων καὶ νοημάτων.

Κανὼν πρῶτος. Ὡδὴ θ΄. Τύπον τῆς ἀγνῆς.

Ἵνα θεωρῇς ἐκάστοτε, τὴν τοῦ Κυρίου Μῆτερ θεῖαν τερπνότητα, τῷ θείῳ ναῷ, τῆς Παναχράντου Θεόπαιδος, Θεοκτίστη Ὁσία προσήδρευες· καὶ νῦν τῆς ἄνω δόξης, ἐκληρονόμησας τὴν ἔλλαμψιν.

Μνήμην τὴν σεπτὴν σου πάνσεμνε, ἡ νῆσος Λέσβος ἄγει πανηγυρίζουσι, καὶ χαίρει ἐν σοί, ἡ Πάρος πόθῳ ὑμνοῦσά σε· ἀλλὰ πλέον δὲ τούτων ἀγάλλεται, ἡ Ἰκαρία Μῆτερ ὧς κεκτημένη σου τὰ λείψανα.

Ὅλην τὴν ζωὴν μου ἤνυσα, ἐν ἀμαρτίαις Μῆτερ καὶ παραβάσει, καὶ νῦν εἰς τὴν σὴν, προσκαταφεύγω ἀντίληψιν, ἵνα τύχω θεόθεν ἀφέσεως, ἣν δίδου μοι Ὅσια, τῷ ἀναξίως σε ὑμνήσαντι.

Θεοτοκίον.

Ὑδωρ τῆς ζωῆς ἡ βλύσασα, οἷα πηγὴ Παρθένε τῆς ἀγαθότητος, τὴν φλόγα Ἀγνή, τῶν παθῶν μου κατάσβεςον, οἰκτιρμῶν σου τοῖς ὄμβροισι Πανάμωμε, καὶ ἄρδειςον τὸν νοῦν μου, πρὸς εὐκαρπίαν θείων πράξεων.

Κανὼν δεῦτερος. Ὠδὴ θ'. Ἡσαΐα χόρευε.

Ἱερᾶς πεπλήρωσαι, εὐφροσύνης ὄντως καὶ χαρᾶς, ἡνίκα τῆς δωρεᾶς, τῆς ζωοποιοῦ, Ὅσια τετύχηκας, καὶ μετὰ δόξης ἀγγελικῆς, Μῆτερ ἀνέδραμες, πρὸς οὐράνια σκηνώματα.

Μέγα τὸ κατόρθωμα, τοῦ σοῦ βίου Μῆτερ ἀληθῶς! ἐκπλήττεις γὰρ τῶν πιστῶν, πᾶσαν ἀκοήν, τοῖς σοῖς ἀριστεύμασιν· ὅτι ὡς Ἄγγελος ἐπὶ γῆς, Ὅσια ἐβίωσας, καὶ Ἀγγέλοις καθωμοίωσαι.

Οὐρανόθεν ἐπίδε, Θεοκτίστη Μῆτερ ἐμφανῶς, καὶ δέξαι ὡς εὐτελές, δῶρον καὶ μικρόν, τοὺς ὕμνους μου

ἐνδοξε, καὶ τῶν παθῶν με τῆς συνοχῆς, λύτρωσαι
δέομαι, ταῖς πρὸς Κύριον πρεσβείαις σου.

Θεοτοκίον.

Ὑψηλὸν ἀνάκτορον, τοῦ τῶν ὅλων ἄνακτος
Χριστοῦ, ἐδείχθης ὡς ἀληθῶς, Δέσποινα Ἀγνή, αὐτὸν
σωματώσασα, ἐκ τῶν αἱμάτων σου τῶν ἀγνῶν, Ὡ
πρέσβευε πάντοτε, ὑπὲρ τῶν ὑμνολογούντων σε.

Ἐξαποστειλάριον. Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἄστροις.

Ἡ σὴ ζωὴ Ὅσια, ἐκπλήττει πᾶσαν ἀκοήν, ὅτι
στερρόως ἠγωνίσω, φρονήματι καρτερικῶ, διὸ Χριστὸς
Θεοκτίστη, περιφανῶς σε, δοξάζει.

Ἔτερον, ὅμοιον.

Λαμπαδηφόρος Μήτηρ, οἷα παρθένος ἐκλεκτή,
ἐχώρισας εἰς νυμφῶνα, τῆς ἀφθαρσίας ἐν χαρᾷ καὶ τῷ
Χριστῷ συνδοξάζῃ, διὰ παντὸς Θεοκτίστη.

Θεοτοκίον.

Θεογεννήτορ Κόρη ἡ προστασία τῶν πιστῶν, ῥῦσαι
ἡμᾶς πάσης βλάβης, καὶ ἐπηρείας τῶν ἐχθρῶν, καὶ τῷ
Υἱῷ σου Παρθένε, στήσον ἡμᾶς σεσωσμένους.

Εἰς τοὺς Αἶνους. Ἦχος α'. Πανεύφημοι
Μάρτυρες.

Δοθεῖσα Θεῷ ἀπὸ παιδός, ὑπὸ τῶν συγγόνων σου,
καθάπερ δῶρον εὐπρόσδεκτον, Ὅσια πάντιμε, ὅλης ἐκ
καρδίας, τούτῳ ἠκολούθησας, ἀγνείας λαμπομένη
τοῖς κάλλεσι· καὶ νῦν τὴν ἄληκτον, καρπουμένη
ἀγαλλίασιν, Θεοκτίστη, σκέπε τοὺς τιμῶντάς σε.

Ῥυσθεῖσα χειρῶν βαρβαρικῶν, προμηθεῖα κρείττονι, ὅλην σαυτὴν ἀνατέθεικας, τῷ Παντοκράτορι, καὶ ἐν τῇ ἐρήμῳ, Πάρῳ κατεσκήνωσας, ἀθέατος τοῖς πᾶσι καὶ ἄγνωστος, διατελέσασα, Θεοκτίστη παμμακάριστε· θαυμαστόν σου, ὄντως τὸ κατόρθωμα.

Ὡς Ἄγγελος Μῆτερ ἐν σαρκί, ἀληθῶς τεθέασαι, τῷ θηρευτῇ τῷ εὐρόντι σε, ὃς ἐξιστάμενος, τῆς θεοειδοῦς σου, ὅψεως τὸ ἄσαρκον, ὡς θήραμα τερπνὸν καὶ οὐράνιον, τῆς πολιτείας σου, τοὺς ἀγῶνας παρατέθεικε, τῇ ἀγία Ἐκκλησίᾳ πάνσεμνε.

Τὸ κάλλος ὁρῶσα τοῦ Χριστοῦ, καὶ τῆς ὑπὲρ ἔννοιαν, ἐμπιπλαμένη λαμπρότητος, Ὅσια ἔνδοξε, ἀντὶ τῶν μακρῶν σου, πόνων τῆς ἀσκήσεως, ἰκέτευε ἀπαύστως δεόμεθα, ἡμῖν δωρήσασθαι, Θεοκτίστη πανσεβάσμιε, τὴν εἰρήνην, καὶ το μέγα ἔλεος.

Δόξα. Ἦχος πλ. α'.

Τοῖς ἀσκητικοῖς σου παλαίομασι, τὴν παρθενικὴν στολὴν σου, πολλῷ πλεῖον ἐλάμπρυνας, Θεοκτίστη Ὅσια Μῆτερ· ὅθεν ὡς παρθένος φρονίμη, ἐστολισμένη νυμφικῶς, ἐν Ἀγίῳ Πνεύματι, καὶ τὴν λαμπάδα τῶν ἔργων, ταῖς χερσὶ κατέχουσα, εἰς τὸν νυμφῶνα τῆς ἁνῶ δόξης, ἐν εὐφροσύνῃ ἀνέδραμες. Διὸ Πάρος καὶ Ἰκαρία, σὺν τῇ ἐνεγκαμένη σε Λέσβῳ, χορεύουσι τῇ δόξῃ σου, τὴν σὴν προστασίαν ἐκδεχόμεναι· νῦν δίδου αἰεὶ, πιστῶς τελούσαις τὴν μνήμην σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μακαρίζομέν σε, Θεοτόκε Παρθένε...

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

Τὰ Τυπικά, οἱ Μακαρισμοὶ καὶ ἐκ τῶν Κανόνων
τῆς Ὁσίας ἡ γ' καὶ ς' ᾠδή.

Ἀπόστολον τοῦ Ἁγίου Σάββα.

Εὐαγγέλιον τῶν Δέκα Παρθένων, ὅπερ ζῆτει τῷ
δεκάτῳ Σαββάτῳ τοῦ Ματθαίου.

Κοινωνικόν: **Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον...**

Μεγαλυνάριον.

Χαίροις ὁ τῆς Λέσβου θεῖος βλαστός, τῆς Πάρου
τὸ κλέος, Ἰκαρίας ὁ πλουτισμός, χαίροις ἡ Ἀγγέλων,
ζηλώσασα τὸν βίον, Ὁσία Θεοκτίστη ἀξιοθαύμαστε.

Δίστιχον·

*Θεοκτίστη ὦρα μοι δεινῇ βοήθει,
Γερασίμῳ γράψαντι τοῦσδε σοὶ ὕμνους.*

